

de comunicare, ca să pot să spun ceea ce vreau, ceea ce simt. Și s-a născut, dacă vrei, acest soi de pantomimă, care nu e pantomimă clasică, ci o sinteză. Este, de fapt, un nou limbaj teatral.

- Bănuiesc că ai făcut studii speciale.

- Drăguț e că atunci când am luat un premiu în Elveția, la o conferință de presă s-a spus că "Domnul Puric a studiat pantomima la Viena", iar eu am spus: "Nu, am studiat-o la Botoșani și o predau la Viena". Ce studii să fac? Am învățat ceva pantomimă clasică de la profesoara Victoria Moldovan (care era din Târgu Mureș, a și murit aici). Era singura posesoare a limbajului clasic. Au pensionat-o din Institut pe motiv că era "nebună" - asta intră în codul genetic al populației din România! Pe urmă accesul la un limbaj teatral diferit mi l-a înlesnit Traian Ailenei, care era un biet profesor la o școală populară de artă, care făcea niște lecții de actorie demne de orice Academie de Teatru din lume și care mi-a spus: "Măi băiatule, dă-i drumul înainte, că ăștia o să-și dea seama după 15 ani ce faci tu!"

- "Ăștia" fiind oamenii de specialitate... Și uite că au trecut aproape 15 ani, și au început să-și dea seama. Publicul și-a dat seama de mult.

- În Institut ai făcut studii de dans?

- Nu. Dans am făcut acum, în ultima perioadă, din '90 încoace. L-am cunoscut pe maestrul Sandu Feier (Dumnezeu să-l ierte!), o mare valoare, un fel de Fred Astaire al României, care a murit ca și cum n-ar fi existat niciodată. Am învățat de la el step, cât am putut. Era profesor la Ecologic și venea la mine, la Teatrul Național, foarte trist, și-mi spunea: "Nu mai vine

nimeni să învețe dans"... Și am învățat, fiind un prost dansator - eu dansez așa, ca un chelner... -, în ultimii ani de la doamna maestru coregraf Malou Iosif. De la dumneaei am învățat totul în materie de dans, începând de la alfabet. Apoi am unit tot ce învățasem de la Sandu Feier cu ce-am învățat de la d-na Iosif, cu concepția dată de profesorul Traian Ailenei, cu harul comic căpătat de la Dem Rădulescu (profesorul meu de Actorie din Institut) și... merg înainte!

- Cum a fost întâlnirea cu Gigi Căciuleanu?

- E un om extrem de sensibil, are această calitate rar întâlnită, dar care, poate, îi definește cel mai bine pe români. Noi creăm artiști mari. Cred că sensibilitatea e însuși felul lui de a fi. A fost un fel de "coup de foudre". Mă văzuse în **Toujours l'amour**, i-am plăcut, am discutat ce o să facem și pe urmă ne-am văzut direct pe scena "Lumii dansului".

- Aveți ore la Institut?

- Nu, la Institutul Pedagogic Waldorf; țin niște ore de arta actorului pentru viitorii peda-

gogi Waldorf.

- În ce vă mai putem vedea la TNB?

- În **Omul care a văzut moartea**, în **De partea cui ești?**, în **Harvey**...

- Preferați comedia? În dramă nu v-am prea văzut...

- La Botoșani am făcut niște drame extraordinare. Și la propriu, și la figurat. Acolo m-am întâlnit cu Laurian Oniga, care m-a văzut acum și mi-a zis: "Ia uite, dom'le, au descoperit și ăștia, după 10 ani, că ești și actor de dramă!" Și în film am jucat dramă. Dar am "repetat" 8 ani de zile, la Național: am făcut figurație.

- Mai există "Pantomimia"?

- Trupa era "Pantomime", spectacolul de la Sighișoara era **Pantomimia**! Nu. Doar o parte din ea. Restul a luat calea pribegiei, bejeniei... a dezertat. S-au destrămat, săracii, n-au putut să reziste.

- Vă considerați un actor, un dansator sau un mim?

- Tu ce mă consideri?

- Un artist total.

- Bravo! Vezi să nu te audă "ăștia" !...

Carmen Ungureanu:

"Am plecat amândoi în larg, cu corabia"

- Cum v-ați întâlnit cu Dan Puric?

- A fost chiar un **coup de foudre**, cum a avut el cu Gigi Căciuleanu! L-am întâlnit acum zece ani, la Botoșani, pe când eram o "tânără fecioară", o "floare albastră..." El era stagiar

acolo. La un concurs de poezie, eu am intrat în sală, și s-a făcut tăcere... Am început să recit "Miorița": "Pe-un picior de plai, pe-o gură de rai...", și am făcut o pauză lungă, și toți au zis "Ce actriță genială, ce pauză!"... Și

am stat așa ce-am stat, am închis ochii, m-a bușit plânsul și am ieșit.

- Dumneavoastră ce vă considerați, actriță sau dansatoare ?

- Să mă prezint: am terminat tot actoria, tot la Dem Rădulescu, acum trei ani, iar dansul și step-ul le-am învățat alături de Dan.

- Păreți o dansatoare înăscută.

- Toată lumea mă întreabă dacă am făcut balet. N-am făcut, nici măcar în Institut, unde știi cum sunt cursurile, la care vii sau nu vii. Important e examenul. Studentul nu vrea să impresioneze pe parcurs, să facă ceva ca să-și depășească (virgulă) condiția. El "trece pe-acolo". Și, din păcate, așa s-a întâmplat și cu mine. Nu în sensul că n-aș fi vrut să fac, dar nu prea mi-am dat seama, pe atunci, nu dau vina pe altcineva. Am avut mare noroc că l-am întâlnit pe Dan, care m-a luat pe corabia lui, și am plecat amândoi în larg...

- În ce zodie sunteți născuți ?

- Eu în Taur, el în Vărsător. O nebunie, îți dai seama !

- Când v-ați căsătorit ?

- Eu aveam 20 de ani. Ne-am căsătorit imediat ce ne-am cunoscut. Acum aproape zece ani.

- De când apăreți pe scenă în cuplu ?

- Am început lucrul la **Toujours l'amour** acum patru ani...

- Ați apărut și în **Pantomimia**...

- Am intrat și eu în trupă, după ce am născut primul copil, apoi am mai avut încă unul.

- Eu la Sighișoara l-am văzut doar pe unul. Avea ochi verzi.

- Da, cu primul s-a întâmplat ceva mai trist, așa că a trebuit să mai aducem unul pe lume, care are 6 ani acum, și vreau să spun că e genial - îi seamănă lui Dan ! Este un copil absolut minunat. Deci în timpul Institutului l-am născut pe Octavian, după care am început să lucrez efectiv cu Dan. Am făcut coregrafie cu doamna Malou Iosif, să învăț step (eram însărcinată în luna a opta și băteam primii pași de step). Am învățat încet-încet și uite că abia acum s-au con-

cretizat studiile.

- Cum decurge o zi din viața soților Dan Puric-Carmen Ungureanu ? Bănuiesc că mai mult pe drumuri...

- E foarte greu, dar foarte plăcut. Nu știu cum să mă exprim ca să mă înțelegi...

- Cred că viața de familie și cariera se completează.

- Da ! Chiar mă întreba Dan dacă îmi dau seama ce șansă

am avut că l-am întâlnit ! Tot timpul mă gândesc

ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă aș fi

reușit acum doisprezece ani, când am dat prima dată...

Poate că toată lumea m-ar fi remarcat, pen-

tru că până atunci avusem niște succese, ca să zic

așa, la Teatrul

"Mihai Eminescu" din Botoșani (orașul meu natal). Am jucat în

Pygmalion - Eliza, cu care, la Festivalul "Sorbul", am luat Premiul de Interpretare

Feminină. Eram foarte "pornită". Apoi, până să intru la ATF, am jucat în permanență. Era

perioada aceea în care se intra foarte greu, erau patru locuri la București. Eu n-aveam pe

nimeni "în spate". Nu aveam decât talentul. Nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă nu l-aș

fi întâlnit pe Dan. Poate mă pierdeam "în spațiu", ca și alte

nenumerate talente. Era perioada în care mă căutam. Am încercat foarte multe lucruri

până să ajung aici, până să mă gășesc. Cum aș putea să nu mă simt împlinită ? Când fac ceea

ce-mi place și mă simt extraordinar, când avem un copil minunat, care e sufletul nostru ? Și

îmi place pentru că ceea ce fac (eu sunt o fire mai dificilă) mă surprinde. Nu-mi place rutina.

Chiar și căsnicia e tot timpul de parcă aș fi pe sămână ! Gata-gata să alunec... Sunt tot timpul cu

inima în palme.

- Sunteți conștientă că vă transfigurați

enorm ? Sunteți cu totul altă persoană "în civil" decât pe scenă. Aproape de nerecunoscut ! V-a mai spus cineva ?

- Da. E un lucru pe care încerc să-l ascund, într-un fel, deși, de fapt, n-ar trebui. Eu sunt foarte timidă de felul meu, pesemne dintr-un soi de sensibilitate până la trac. Sunt îngrozitor de emotivă, și poate din cauza asta n-am reușit în viață "din prima".

Din cauza timidității și a emoționalității, examenele mele au fost carotate din prima secundă. Oamenii nu știau ce să "ia" din mine. "O fi talentată, sau ce-i cu ea ? S-ar putea să nu se descurce pe scenă." Și chiar în Institut am trecut neobservată. Am făcut **Titanic Vals** - am jucat Gena. A fost primul și ultimul meu rol, după care nu m-a mai luat nimeni.

- Sunteți angajată la Teatrul Național din București ?

- Da. Am mai fost angajată o dată, după care nu mi-au prelungit contractul. Acum, cu noua direcție, am dat din nou examen cu spectacolul ăsta - **Toujours l'amour** -, m-au redescoperit ca actriță talentată... Mai joc într-o distribuție foarte mare, cu domnul Fotino, domnul Traian Stănescu și alții, în **Satana cel bun și drept** de Tudor Popescu, și... am emoții, pentru că atâta timp n-am mai jucat pe scenă teatru "vorbit"... În tot timpul ăsta n-am stat, am lucrat cu Dan, vorba lui: "Lucrează în subteran, că într-o zi... o să fie bine" !

Ioana Florea